

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
Kanton 10
KANTONALNI SUD U LIVNU
Broj: 10 0 U 006888 25 U
Livno, 10.9.2026.godine

P R E S U D A

Kantonalni sud u Livnu, po sutkinji toga suda Ani Krstanović, uz sudjelovanje Ivane Dalić kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Građanski pokret „Buđenje“ ulica Džafer Mahala 57, Tuzla, , protiv akta broj: 05-01-45-121/25 od 7.7.2025.godine, tuženog Ministarstva gospodarstva Kantona 10, Livno, radi poništenja Rješenja, nejavno odlučujući dana 10.9.2026.godine,

Presudio je

Tužba se usvaja, Rješenje tuženika poništava i predmet vraća tuženiku na ponovni postupak i odluku.

O troškovima postupka odlučiti će se konačnom odlukom u ovoj upravnoj stvari.

Obrazloženje

Rješenjem tuženika odbijena je kao neutemeljena žalba tužitelja izjavljena na Rješenje Ministarstva gospodarstva Hercegbosanske županije, broj: 05-01-45-121/25 od 10.6.2025.godine.

Nezadovoljan odlukom tuženika tužitelj je pokrenuo upravni spor kod ovog suda. U tužbi navodi da je tuženik u obrazloženju svog Rješenja naveo da je prigovor neutemeljen, međutim, tuženik svoju odluku uopće ne obrazlaže, samo ističe da je tužitelju pristup odobren, iz prvostupanjskog Rješenja razvidno je da je omogućen pristup neposrednim uvidom u prostorijama tuženog ministarstva, a faktički je odbijen za pristup traženim informacijama, kršenjem odredbi članka 14 stavak 2 Zakona o slobodi pristupa informacijama. Navedenim člankom jasno je određeno da podnositelj zahtjeva odlučuje način pristupa informacijama, želi li informaciji pristupiti osobno ili mu se tražena informacija treba umnožiti i dostaviti o njegovom trošku, a to ne određuje javni organ. Tužitelj ističe da je naznačio u zahtjevu da mu se informacija dostavi na adresu u Sarajevu, u skladu sa navedenim člankom 14 Zakona o slobodi pristupa informacijama. Javni organ ne može odlučivati na koji će se način informacija dostaviti. Samo razgledanje dokumentacije bez naznake mogućnosti umnožavanja, tužitelj gubi vrijeme, i ima troškove prijevoza parkinga i eventualnog noćenja, a informacija se može dostaviti puno efikasnije poštom, a člankom 2 Zakona o slobodi pristupa informacijama jasno se određuje da je smisao ovog Zakona olakšavanje i promoviranje u najvećoj mjeri i bez odgađanja objavljivanja informacija, a po najnižoj prihvatljivoj cijeni. Prema odredbi članka 4 istog Zakona svatko ima pravo pristupa informacijama pod kontrolom javnog organa, a svaki javni organ ima obvezu objavljivanja informacije. Utvrđivanje izuzetaka određeno je člancima 5,6,7,8 i 9 istoga Zakona. Zakon o slobodi pristupa informacijama ne poznaje ograničenja o dostavljanju informacije.

Onemogućavanjem informacije, odnosno omogućavanjem samo neposrednim uvidom javni organ to mora dobro obrazložiti, a ne se samo paušalno pozivati na članke Zakona potom pogrešno primjenjujući i tumačeći zakonske odredbe. Sudska praksa, je zauzela stajalište da odobravanjem informacije samo osobnim uvidom u prostorijama javnog organa, bez mogućnosti da mu se informacije dostave o njegovom trošku na adresu povređuju se odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama. Uvjetovanjem tužitelja da izvrši uvid u traženu dokumentaciju isključivo u prostorijama tuženika, kako je to tuženik učinio u osporenom aktu suprotno je odredbi članka 14 stavak 2 a u vezi sa člankom 2 istog Zakona. Zbog navedenog predlaže da se tužba usvoji pobijano Rješenje poništi i predmet vrati tuženiku na ponovni postupak i odluku, te da se obveže tuženik na naknadu troškova postupka tužitelju.

U odgovoru tužbu predloženo je da se tužba odbije kao neutemeljena.

Tužba je utemeljena.

Ispitujući zakonitost pobijanog akta u granicama zahtjeva iz tužbe sukladno članku 34 stavak 1 Zakona o upravnim sporovima (Službene novine F BiH broj: 9/05) odlučeno kao u izreci zbog slijedećeg:

Iz predmetnog upravnog spisa razvidno je da je tužitelj dana, 9.6.2025.godine, zatražio da mu se u skladu sa Zakonom o slobodi pristupa informacijama F BiH dostavi informacija kojom raspolaže tuženik: kopiju koncesijskog ugovora i svih pratećih anexa za eksploataciju dolomita na lokaciji „Grguljača“ u općini Kupres, iznos koji je investitor uplatio na ime koncesijske naplate za eksploataciju na lokaciji kamenoloma Grguljača, iznos uplate koncesijske naknade za svaku godinu od kako je koncesijski ugovor zaključen zaključno sa 2024.godinom. zatražili su da im se dostavi putem pošte informacija ili na e-mail adresu.

Ministar gospodarstva Kantona 10 donio je Rješenje broj: 05-01-45-121/25 od 10.6.2025.godine kojim se odobrava pristup informacijama, neposrednim uvidom u dokumentaciju koja se odnosi na važeće koncesijske ugovore na prostoru Hercegbosanske županije. Uvid u traženu informaciju odobrit će se podnositelju zahtjeva u radno vrijeme i uz prethodnu najavu na kontakt telefon, kontakt osoba je Mate Šiško. Iz obrazloženja navedenog Rješenja proizlazi da je doneseno temeljem članka 14 Zakona o slobodi pristupa informacijama.

Na prvostupanjsko Rješenje tužitelj je uložio prigovor, a tuženik je prigovor odbio, navodeći da žalitelj u žalbenom postupku nije iznio nove činjenice niti iste potkrijepio valjanim dokazima.

Ovdje valja naglasiti da je prvostupanjsko Rješenje i drugostupanjsko donijela ista osoba ministar Miroslav Jaglica, samim tim sukladno Zakonu u upravnom postupku Rješenje je nezakonito, jer je povrijeđen princip-načelo, dvostupanjsko rješavanje, ista osoba donijela je Rješenje u prvom stupnju i Rješenje po prigovoru, te je na taj način povrijeđena i odredba članka 19 zakona o slobodi pristupa informacijama u FBiH.

Rješenje tuženika, kao ni prvostupanjsko Rješenje, a kako pravilno navodi u tužbi tužitelj ne sadrži obrazloženje, stoga nedavanjem obrazloženja povrijeđena su osnovna ustavna prava, pravo na obrazloženu odluku.

Tuženik u obrazloženju Rješenja navodi navod žalbe, da žalitelj ističe da je tražio dostavljanje dokumentacije umnožavanjem, međutim, u obrazloženju samo navodi da je primijenio članak 14 Zakona, bez obrazloženja je li žalbeni prigovor utemeljen ili ne, stoga je povrijeđena odredba članka 242 stavak 2 Zakona o upravnom postupku, jer je dužan cijeliti sve žalbene prigovore. Ne cijeneći sve žalbene prigovore, počinjena je bitna povreda postupka.

Nepravilno su primijenjene odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine.

Prema odredbi članka 2 navedenog Zakona propisano je „odredbe ovoga Zakona tumače se tako da se u najvećoj mjeri i bez odgađanja olakša i potakne priopćavanje informacije pod kontrolom javnog organa uz najnižu prihvatljivu cijenu.“

Iz zahtjeva tužitelja razvidno je da traženu informaciju želi dobiti na adresu poštom ili na e- mail.

Prvostupanjski organ, a i tuženik suprotno zahtjevu tužitelja ne odlučuju o njegovom zahtjevu, nego mimo zahtjeva, a suprotno članku 14 stavak 2 točka 1) i 2) istog Zakona odobravaju pristup informaciji uvidom u službenim prostorijama.

Prema odredbi članka 14 stavak 2 kada nadležni javni organ odobri pristup informaciji u cijelosti ili djelomično, Rješenje o tome dostavlja podnositelju zahtjeva. Navedeno Rješenje sadrži: obavještenje o mogućnosti osobnog pristupa informaciji u prostorijama nadležnog javnog organa i obavještenje o mogućnosti umnožavanja informacije i o troškovima umnožavanja, uz napomenu da se umnožavanje informacije omogućava nakon izvršene uplate. Kada je umnožavanje informacije neuobičajeno složeno ili dugotrajno, umnožavanje se omogućava podnositelju zahtjeva u vrijeme koje je prihvatljivo i za podnositelja zahtjeva i za nadležni javni organ.

Tijela uprave postupaju suprotno navedenoj odredbi članka 14, jer tužitelj traži da mu se dostavi informacija poštom ili na e- mail, a suprotno zahtjevu ne cijeneći navode zahtjeva odobrava se pristup samo uvidom bez umnožavanja, a člankom 14 stavak 2 točka 1) iza riječi javnog organa je veznik i obavještenje o mogućnosti umnožavanja informacije, iz čega proizlazi a imajući u vidu odredbu članka 2 istog Zakona kada se odobri uvid mora se odlučiti i o umnožavanju informacije, o trošku tražitelja informacije. kako prvostupanjski organ a i tuženik nisu postupili prema odredbi članka 2 i 14 stavak 2 a na što se utemeljeno ukazuje tužbom tužitelja, niti su tijela uprave razmatrala činjenice i okolnosti da se bez odgađanja i odlaganja priopći informacija uz što manje troškove.

U odgovoru na tužbu tuženik navodi da su poslovni ugovori ključan dio transparentnosti rada ministarstva, međutim, često je ograničen zbog osjetljivosti podataka koji sadrže.

Ovdje valja napomenuti da su izuzetci propisani člankom 5, 6, 7, 8, te je člankom 9 propisano ispitivanjem javnog interesa i člankom 10 razdvajanja informacije, tuženik kao ni prvostupanjski organ ne pozivaju se na navedene odredbe Zakona niti

obrazlažu zašto se ne može informacije umnožiti, nego uopćeno bez ikakvog argumenta postupaju suprotno odredbama Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine.

Zbog navedenog valjalo je tužbu usvojiti pobijano Rješenje poništiti i predmet vratiti tuženiku na ponovni postupak i odluku.

U ponovnom postupku tuženik će pravilno odlučiti o zahtjevu tužitelja za priopćavanjem informacije umnožavanjem dokumentacije kako je propisano odredbom članka 14 stavak 2 Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine.

U tužbi tužitelj traži troškove postupka, a sud je o troškovima odlučio temeljem odredbe čl. 397 st. 3 Zakona o parničnom postupku, koji Zakon se primjenjuje i u postupku u upravnim sporovima temeljem čl. 55 Zakona o upravnim sporovima. Imajući u vidu navedene odredbe nisu se stekli uvjeti da se priznaju tužitelju troškovi postupka, jer predmet spora nije konačno riješen, a prema općim načelima ovog Zakona naknada troškova spora podrazumijeva da se konačnom odlukom reguliraju troškovi spora obzirom na cjelokupan spor.

Zbog navedenog odlučeno je kao u izreci temeljem članka 36 stavak 2 Zakona o upravnim sporovima.

Zapisničar
Ivana Dalić

Sutkinja

Ana Krstanović

Príloha č. 1 k výzve

111

1. Halić